

af Penge og af den danske Ungdoms Arbejds-kraft at anvende 6,000 unge Mænds Arbejds-kraft og 11—12 Millioner aarlig for at løse denne Opgave? Hvis der ikke er Tale om Magtanvendelse, og hvis der heller ikke skal være Tale om Kamp, er en Hær som den her foreslaaede alt for stor. Til at løse en saa begrænset Opgave vil der ikke blive Brug for en saadan Styrke. Men medens det at anvende 11—12 Mill. Kr. og 6,000 Mand aarlig til denne Opgaves Løsning er et uberettiget Spild af Penge og Tid, kan der meget vel være og er der god og forsvarlig Mening i at anvende det dobbelte Beløb til at skabe et Forsvar, der virkelig opfylder, hvad vi betragte som vor folkeretlige Forpligtelse, og som virkelig er rede til at væge vort Land med Vaabenmagt overfor Angreb af en fremmed Magt, overfor en forsættelig Neutralitetskrænkelse. Derfor lægge vi største Delen af vor Styrke der, hvor Neutralitetskrænkelsen er sandsynligst, nemlig paa Sjælland, og vi indrette vort Forsvar saaledes, at det for Fjenden vil være forbundet med virkelig Risiko at bryde vor Neutralitet. Vi ræsonnere som saa, at han da maaske lader os i Fred. I denne Betragtning er Regeringen fuldkommen enig med Flertallet i denne Sal. Og naar det er vor Betragtning, kan der anføres særdeles gode Grunde, saaledes som vi have gjort, for at strække os saa langt, som vi have foreslaaet at gøre med vore Forsvarsforanstaltninger. Thi saa gælder det om at præstere noget med dette Forsvar, saa have disse Foranstaltninger en virkelig Forsvarsopgave at løse, hvilket de ikke have efter de Herrers Forslag, de give dem kun en Politiopgave.

Naar vi tale, som jeg har gjort her, og som der er talt i Flertallets Betænkning, svare de Herrer os hyppigt, at det, vi foreslaa, kan aldeles ikke nytte noget. De sige ogsaa i deres Betænkning, at det, at vi skulde have Pligt til at væge vor Neutralitet, er en Umulighed, for vi kunne ikke væge den. De opstille her indirekte den Fordring, at vi skulle kunne bevise, at vi ved de Foranstaltninger, vi foreslaa, i alle Tilfælde ville være i Stand til at afværge en forsættelig Neutralitetskrænkelse fra en større Magts Side. Det er en fuldkommen Misforstaaelse, at noget saadant skal kunne kræves, eller at vi mene at kunne bevise noget saadant. Det, vi mene, er, at i en Række af Tilfælde, hvor Stormagter ere i Krig indbyrdes og kun have en begrænset Styrke at kunne undvære til en Diversion mod Danmark, vil man, naar

man møder et effektivt Forsvar og det er forbundet med virkelig Risiko at bryde dette, ikke sætte den Styrke ind derpaa, som er fornøden til at løse Opgaven, og saa vil man altsaa lade os i Fred. Dette er vor Opfattelse, og den er fuldkommen fornuftig og korrekt.

Og her maa man ikke glemme, at Spørgsmaalet: Hvad kan det nytte? faar en egen Dybde og Klang, naar det gælder Liv og Død. Det er ikke noget uberettiget Spørgsmaal, paa ingen Maade, og jeg har aldrig fundet det rigtigt at angribe dem, der spurgte saaledes. Det samme spørge vi om, og det samme bør alle fornuftige Mennesker spørge om. Men jeg gentager, at dette Spørgsmaal og Svaret derpaa faa en egen Vægt og en ganske egen Betydning, naar det gælder Liv og Død. Hvis man i det personlige Liv tænkte sig, at man stod overfor dette, at et af de Mennesker, man har kærest i Verden, eller maaske den, man har kærest, ligger paa Dødslejet, og der er overhængende Fare for hans eller hendes Liv, og hvis saa en, som havde Autoritet og Kyndighed dertil, vilde komme til os og sige: Gør det og det, det kan maaske redde, jeg vil ikke svare dig for, at det kan, men der er Mulighed for, at det kan redde, vilde da ikke de allerfleste Mennesker ofre, jeg kan sige langt ud over deres Evne, blot for denne Mulighed. Saaledes er det ogsaa i Folkenes Liv. Hvis det kan paavises, og hvis der er Fornuft i at sige, at det at anvende visse Summer paa vort Forsvar i nogle og ikke ganske faa Tilfælde med overvejende Sandsynlighed vil kunne redde vor nationale Eksistens, saa sige vi: Vi gøre det og gøre det med Glæde, selv om vi ikke kunne være sikre paa i alle, maaske end ikke i de fleste Tilfælde, at kunne det. Naar blot vi i nogle Tilfælde kunne det, naar blot der er en Mulighed for, at vort Folks Liv og Eksistens kunde blive sparet paa Grund af vore Forsvarsforanstaltninger, gøre vi det.

Hovedpunktet i de Herrers Argumentation er dette, at Haagerkonventionerne ikke udtrykkelig paabyde nogen Pligt til at forsvare Neutraliteten. Nej, det er meget rigtigt, det gøre Haagerkonventionerne ikke, for det første, fordi de ikke ere udtømmende og ganske naturlig væsentligt angaa de mere tilfældige Neutralitetskrænkelser, som kunne ske, hvor der i det hele og store er Villie til at holde sig indenfor Folkeretten, men ikke saadanne Neutralitetskrænkelser af forsættelig Art, som vi desværre kende mange af i Verdenshistorien, og som gaa ud paa at kaste hele Folkeretten